

# VECĀS DERĪBAS CERĪBA

*Sabata pēcpusdienai*

## **NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:**

Īj 19:25–27; 1Tim 6:16; Ps 49; Ps 71; Jes 26:14, 19; Dan 12.

## **ATMIŅAS PANTS:**

“Ticībā Ābrahāms, kad tika pārbaudīts, ir upurējis Īzāku, upurējis vienīgo dēlu, viņš, kas bija saņēmis apsoliņumus. [...] jo viņš domāja, ka arī no mironiņiem Dievs spēj uzmodināt; tāpēc viņš to arī saņēma atpakaļ kā līdzību.” (Ebr 11:17, 19)

**V**ecās Derības cerība ir pamatota nevis grieķu idejās par dabisko dvēseles nemirstību, bet Bībeles mācībā par mirušo galīgo augšāmcelšanos.

Bet kā vairs neeksistējošs cilvēka ķermenis, kremēts pelnos vai citādā veidā iznīcināts, var atkal atgriezties dzīvē? Kā ķermenis, kas ir satrūdējis, varbūt jau pirms gadu simtiem vai pat tūkstošiem, var atkal atgūt savu identitāti?

Šie jautājumi liek mums pārdomāt dzīvības noslēpumu. Mēs esam dzīvi un baudām dzīvi, ko Dievs mums žēlsirdīgi dāvā katru dienu. Pat nesākot saprast pārdabisko dzīvības sākumu, mēs zinām, ka sākumā Dievs Sava Vārda spēkā izsauca esamībā dzīvību tur, kur tās nebija (1Moz 1; Ps 33:6, 9). Ja Dievs bija spējīgs radīt dzīvību virs zemes pirmajā reizē no nekā (latīņu val. “ex nihilo”), kāpēc mums vajadzētu šaubīties par Viņa spēju radīt cilvēka dzīvību no jauna un atjaunot viņa sākotnējo identitāti?

Šajā nedēļā mēs pārdomāsim, kā augšāmcelšanās mācība ir atklāta Vecās Derības laikos, īpašu uzmanību pievēršot Ījaba, dažu dziesminieku un praviešu Jesajas un Daniēla apgalvojumiem.

*Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. oktobrī.*

# “Es redzēšu Dievu”

Izlasi Īj 19:25–27 un salīdzini to ar Jņ 1:18 un 1Tim 6:16. Kad un kādos apstākļos viņš gribēja “redzēt Dievu”?

---



---

Dzīve nav godīga. Mēs to redzam īpaši tad, kad mēs redzam “labo” cilvēku ciešanas un “netaisno” labklājību (sk. Ps 73:12–17, Mal 3:14–18). Piemēram, Ījabs bija “sirdsskaidrs un taisns” un “bijās Dieva un vairījās no ļauna” (Īj 1:1). Dievs ļāva sātanam sagādāt viņam ciešanas vairākos briesmīgos veidos. Fiziski viņa ķermeni bija pārņēmusi sāpīga slimība (Īj 2:1–8). Materiāli viņš zaudēja lielu daļu sava ganāmpulka un īpašumu (Īj 1:13–17). Savā mājsaimniecībā viņš zaudēja kalpus un pat savus bērnus (Īj 1:16, 18). Un emocionāli viņam apkārt bija draugi, kas apvainoja viņu, nosaucot par nenozēlojošu grēcinieku, kas ir pelnījis to, ko viņš piedzīvo (Īj 4:1–5:27, Īj 8:1–22, Īj 11:1–20 u. c.). Pat viņa paša sieva apliecināja: “Vai tu stipri vēl turies pie savas sirds skaidrības? Atsaki Dievam un mirsti!” (Īj 2:9)

Ījabs neaptvēra, ka viņš bija kļuvis par epicentru dziļai kosmiskai cīņai starp Dievu un sātanu. Šo cīņu nomāks, Ījabs nožēloja pat savu dzimšanu un vēlējās, kaut viņš nekad nebūtu dzimis (Īj 3:1–26). Tomēr viņa beznosacījuma uzticība Dievam ir labi izteikta vārdos: “Kaut arī Viņš mani nokaus, es tomēr uzticēšos Viņam.” (Īj 13:15, NKJV) Pat iedomājoties, ka viņa dzīve drīz beigsies, viņš turējās pie savas pārliecības, ka nāvei nepiederēs pēdējais vārds. Ar spēcīgu pārliecību viņš apliecināja: kaut arī viņš mirs, viņa Glābējs kādu dienu celsies un viņš, Ījabs, vēl redzēs Dievu pats savā miesā (Īj 19:25–27). “Šis ir neklūdīgs ieskatš augšāmcelšanā.” (“SDA Bible Commentary”, 3. sēj., 549. lpp.)

Kāda godības pilna cerība tik lielas traģēdijas vidū! Sāpju un slimības, ekonomiska sabrukuma, sabiedrības nosodījuma un emocionāla sabrukuma apņemts, Ījabs tik un tā gaidīja dienu, kad viņš piecelsies no miroņiem un redzēs savu mīļo Glābēju. Patiesībā Ījaba apgalvojums par augšāmcelšanos bija pilns ar to pašu pārliecību, kādu Marta vēlāk izteica Jēzum: “Es zinu, ka Viņš celsies augšām, kad miroņi celsies augšām, pastarā dienā.” (Jņ 11:24) Līdzīgi Martai Ījabs šo apgalvojumu izteica ticībā, bet Martai atšķirībā no Ījaba drīz tika dots spēcīgs empīrisks pierādījums viņas ticībai.

*Kā mēs varam mācīties uzticēties Dievam pat tad, ja dzīvē piedzīvojam skarbu netaisnību?*

---



---

# No pazemes varas

*Izlasi Ps 49. Kas lika dziesminiekam būt tik pārliecinātam par savu augšāmcelšanos (Ps 49:15) salīdzinājumā ar tiem, kas gāja bojā bez šādas pārliecības (Ps 49:6–14)?*

---

---

---

---

49. psalms runā par nepareizo nesaprātīgo cilvēku pārliecību, kas “paļaujas uz savu padomu un lepojas ar savu lielo bagātību” (Ps 49:7), kas “savā vārdā nosauca veselas valstis” (Ps 49:12) un kas dzīvo, lai tikai svētītu sevi (Ps 49:18). Viņi rikojas tā, it kā viņu mājas un viņu godība būtu mūžīga (Ps 49:12, 18).

Bet muļķi nožēlo, ka viņu gods izzūd un ka viņi iet bojā tieši tāpat kā dzīvnieki (Ps 49:13). “Kā avis viņi tiek guldīti kapā; nāve no tiem barosies; [...] un viņu skaistumu aprīs kaps, tālu no viņu mājokļa.” (Ps 49:15, NKJV)

Kā lĵabs apliecināja daudzus gadsimtus iepriekš: “Kails es esmu nācis no savas mātes klēpja, un kails es atkal aiziešu.” (Ij 1:21; 1Tim 6:7) Dziesminieks norāda, ka mirst gan gudrie, gan bezprāši, atstājot savu bagātību citiem (Ps 49:11).

Bet starp viņiem ir radikāla atšķirība. Vienā pusē ir bezprāši, kas iet bojā, kaut arī cenšas atrast drošību savos laicīgajos īpašumos un sasniegumos. Turpretī gudrie raugās pāri cilvēciskajam un pāri kapa cietumam, uz godības pilno atalgojumu, ko Dievs viņiem ir sagatavojis (1Pēt 1:4). Ar šādu prāta uztveri dziesminieks ar pārliecību varēja teikt: “Taču manu dvēseli atpestīs Dievs, no pazemes varas Viņš mani ņems pie Sevis.” (Ps 49:16)

Saskaņā ar Vecās Derības cerību šis apgalvojums nenorāda, ka nāves brīdī dziesminieka dvēsele tūlīt aizlidos uz debesīm. Dziesminieks vienkārši saka – viņš nepaliks kapā mūžīgi. Nāks laiks, kad Dievs atpestīs viņu no nāves un paņems viņu uz Debesu pagalmiem.

Atkal ir attēlota nākotnes augšāmcelšanās drošība, kas nes cerību, pārliecību un nozīmi tagadnes eksistencei. Tāpēc gudrais saņems daudz cēlāku un mūžīgu atalgojumu, salīdzinot ar to, ko bezprātis var sakrāt savā īsajā dzīves laikā virs zemes.

*Kādos veidos jūs esat redzējuši bezprāšus, kas uzticas savai bagātībai un sasniegumiem? Kā raudzīšanās uz krustu var palīdzēt jums pasargāt sevi no iekrišanas tajos pašos maldos?*

---

---

---

# “No zemes dziļumiem”

Izlasi Ps 71. Ko dziesminieks domā, sakot, ka Dievs atkal izvedīs viņu “no zemes dziļumiem” (Ps 71:20)? \_\_\_\_\_

---



---



---

Ps 49 mēs atradām aizkustinošu augšāmcelšanās cerības izpausmi, salīdzinot ar bezprašu viltus drošību, kas uzticas savai bagātībai. Ps 71 dziesminieks meklē drošību un cerību no Dieva, būdams ienaidnieku un nepatiesu apsūdzētāju ielenkts, kas mēģina iestāstīt, ka Dievs viņu ir atstājis (Ps 71:10, 11).

Pārbaudījumu vidū dziesminieks atrod mierinājumu un pārliecību, atceroties, kā Dievs rūpējies par viņu pagātnē. Vispirms viņš saprot, ka Dievs ir uzturējis viņu kopš dzimšanas un pat izņēmis viņu no mātes klēpja (Ps 71:6). Tad viņš atzīst, ka Dievs ir mācījis viņu jau no jaunības (Ps 71:17).

Ar pārliecību, ka Dievs ir viņa klints un viņa nocietinājums, dziesminieks lūdz Viņu: “Esi man par klinti, kur patverties, par stipro pili, kas lai mani pasargātu.” (Ps 71:3) “Nepamet mani vecuma dienās, neatstāj mani, kad spēks man zūd!” (Ps 71:9) “Dievs, neesi tālu no manis! Mans Dievs, steidzies man palīgā!” (Ps 71:12) Un tad dziesminieks piebilst: “Tu esi līcis mums pieredzēt daudz bēdu un ciešanu, bet Tu mūs darīsi atkal dzīvus un izvedīsi mūs no zemes dziļumiem.” (Ps 71:20)

Izteicienu “no zemes dziļumiem” var saprast burtiski kā norādījumu uz dziesminieka fizisku augšāmcelšanos nākotnē. Bet šķiet, ka konteksts norāda uz metaforisku dziesminieka dziļās depresijas stāvokļa aprakstu, it kā zeme būtu viņu aprijusi (salīdzini ar Ps 88:6 un Ps 130:1). Tāpēc mēs varam teikt, ka tā ir galvenokārt tēlaina valoda, bet arī netieši norāda uz fizisku augšāmcelšanos.” (“Andrews Study Bible”, piezīme pie Ps 71:20)

Svarīgi ir saprast, ka, lai arī kāda ir mūsu situācija, Dievs ir klātesošs, Viņš rūpējas un beigās mūsu cerība ir atrodama nevis šajā dzīvē, bet nākamajā eksistencē – mūžīgajā dzīvē, kas mums būs Jēzū pēc mūsu augšāmcelšanās, Viņam atgriezoties uz zemes.

*Mums visiem ir bijuši grūti mazdūšības brīži. Kā pievērsšanās tam, kā Kungs ir palīdzējis mums pagātnē, var palīdzēt doties uz priekšu ticībā un uzticēties tajos brīžos, kad liekas, ka Viņš ir tālu prom?* \_\_\_\_\_

---



---



---

# “Tavi mirušie dzīvos”

*Izlasi Jes 26:14, 19. Kāds ir pretstats starp tiem, kas ies mūžīgi bojā (Jes 26:14, sk. arī Mal 4:1), un tiem, kas saņems mūžīgo dzīvību (Jes 26:19)? \_\_\_\_\_*

---

Jesajas grāmata atklāj lielu kontrastu starp Dieva majestātiskumu un mūsu cilvēcisko vājumu (sk. Jes 40). Lai gan mēs esam kā zāle, kas izkalst, un kā puķes, kas novīst, Dieva Vārds paliek mūžīgi (Jes 40:6–8). Neskatoties uz mūsu cilvēcisko grēcīgumu, Dieva glābjošā žēlastība tomēr ir pieejama visiem cilvēkiem un kļūst noderīga pat pagāniem, kas pieņem Viņa derību un ievēro sabatu (Jes 56).

Jesajas grāmatā augšāmcelšanās cerība ir ievērojami paplašināta. Lai gan iepriekšējās Bībeles norādes uz augšāmcelšanos bija izteiktas vairāk no personīgās perspektīvas (Īj 19:25–27, Ps 49:15, Ps 71:20), pravietis Jesaja runā par to, iekļaujot gan sevi, gan ticīgo kopienu (Jes 26:19).

Jes 26 salīdzina taisno un ļauno cilvēku atšķirīgos likteņus. No vienas puses, ļaunie paliks miruši, viņi netiks vairs uzmodināti dzīvei, vismaz pēc “otrās nāves” (Atkl 21:8). Viņi būs pilnībā iznīcināti, un visa viņu piemiņa būs beigusies uz visiem laikiem (Jes 26:14). Šie panti uzsver mācību, ka nav izdzīvojušu dvēseļu vai garu, kas paliek dzīvi pēc nāves. Runājot par ļauno galīgo iznīcību, kas notiek vēlāk, Kungs kādā citā vietā apliecina, ka ļaunie tiks pilnībā sadedzināti, neatstājot “ne saknes, ne stiebrus” (Mal 3:19).

No otras puses, taisnie mirušie tiks uzmodināti no nāves, lai saņemtu svētītu atalgojumu. Jes 25. nodaļa uzsver, ka Kungs Dievs “nāvi izdeldēs uz mūžīgiem laikiem” un “nožāvēs visas asaras no ļaužu vaigiem” (Jes 25:8). Jes 26. nodaļā mēs atrodam sekojošus vārdus: “Vai Tavi mirušie dzīvos, arī manējo mirušās miesas? Jā, tie celsies augšā! Mostieties un gaviļējiet, jūs, kas dusat pīšļos! Jo Tava rasa ir kā zaļojoša lauka rasa; zeme mirušos atkal atdos dienas gaismai.” (Jes 26:19) Visi augšāmceltie taisnie piedalīsies priecīgā mielastā, ko Kungs sagatavos visiem cilvēkiem (Jes 25:6). Noslēdzošā augšāmcelšanās savedīs kopā visus taisnos no visiem laikmetiem, ieskaitot jūsu mīļos, kas jau ir nomiruši Kristū.

*Iedomājieties, ka mums nebūtu nekādas cerības, nekādas pārlicības, nekāda iemesla domāt, ka mūsu nāve varētu būt kas vairāk par absolūtu galu... Un drīz būs nomiris ikviens, kas mūs jekad ir pazinis, un pēc kāda laika būs tā, it kā mūsu vispār nebūtu bijis un it kā mūsu dzīve neko nebūtu nozīmējusi. Cik pretējs šāds liktenis ir cerībai, kas mums pieder? \_\_\_\_\_*

---

# Tie, kas dus pišļos

Jau nā Derība daudz runā par mirušo augšāmcēlšanos. Taču, kā mēs jau redzējām, mirušo augšāmcēlšanās ideja atrodama arī Vecajā Derībā. Cilvēkiem Vecās Derības laikā bija tāda pati augšāmcēlšanās cerība, kāda ir mums. Marta, dzīvodama Jēzus laikā, jau bija iepazinusi šo cerību (Jņ 11:24). Nav šaubu, ka jau tad jūdiem bija zināšanas par augšāmcēlšanos pēdējās dienās, pat ja ne visi tai ticēja (sk. Apd 23:8).

*Izlasi Dan 12. Kāda augšāmcēlšanās cerība ir šeit atrodama lielā pravieša rakstos?*

---



---



---



---



---



---

Dan 12:1 atsaucas uz Mihaēlu, “lielo eņģeļu valdnieku”, kura identitāte ir daudz diskutēta. Tā kā katra no lielajām vīzijām Daniēla grāmatā kulmināciju sasniedz ar Kristu un Viņa valstības atklāšanos, tam pašam vajadzētu attiekties arī uz šiem pantiem. Daniēla grāmatā mēs atrodam norādes uz to pašu dievišķo Būtni kā “pulku vadoni” (Dan 8:11), “valdnieku Valdnieku” (Dan 8:25), “svaidīto valdnieku” (Dan 9:25) un visbeidzot “Mihaēlu, lielo eņģeļu valdnieku” (Dan 12:1). Tāpēc mums vajadzētu arī Mihaēlu identificēt kā Kristu.

Visi līdz šim aplūkoti Vecās Derības panti (Īj 19:25–27, Ps 49:15, Ps 71:20, Jes 26:19) runā par taisno cilvēku augšāmcēlšanos. Bet Dan 12. nodaļa runā gan par taisno, gan netaisno augšāmcēlšanos. Kad Mihaēls ceļas, “daudzi no tiem, kas dus zemes pišļos, uzmodīsies: citi mūžīgai dzīvībai, citi mūžīgam negodam un kaunam” (Dan 12:2).

Daudzi uzskata, ka šis pants runā par kādu īpašu noteiktu cilvēku augšāmcēlšanos, Kristum nākot otrreiz, kur būs gan uzticīgie, gan neuzticīgie.

“Atdarīsies kapi, un ‘daudzi no tiem, kas dus zemes pišļos, uzmodīsies: citi mūžīgai dzīvībai, citi mūžīgam negodam un kaunam’ (Dan 12:2). Visi, kas miruši ticībā trešā eņģeļa vēstij, no kapa iznāks pagodināti, lai dzirdētu Dieva miera derību ar tiem, kas turējuši Viņa bauslību. ‘Un tie, kas Viņu dūruši’ (Atkl 1:7), kas smējās un ņirgājās par Kristus nāves mokām, kā arī Viņa mācības un Dieva ļaužu visniknākie pretinieki, tiks uzcelti, lai skatītu Viņa godību un redzētu uzticīgo un paklausīgo pagodināšanu.” (Elena Vaits “Lielā cīņa”, 637. lpp.)

**TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:**

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļu “Nākamās godības skati” (722.–733. lpp.).

Mūsdienu zinātne māca, ka visa matērija sastāv no atomiem, ko savukārt veido mazākas daļiņas, kvarki un leptoni, kas tiek uzskatīti par visas fiziskās realitātes būvmateriālu. Ja fiziskās pasaules pamatā ir kvarki un leptoni, vai Dievs, kas ne tikai radīja un uzturēja šo pasauli, nevarēs pārveidot kvarkus un leptonus, kad pienāks laiks mūs augšāmcelt? Izsmejot augšāmcelšanu, ateists Bertrands Rasels (Bertrand Russel) jautāja, kas notiek ar tiem, ko ir apēduši kanibāli, jo viņu ķermeņi tagad ir daļa no kanibālu ķermeņiem, un kā tad šī miesa pie augšāmcelšanās tiks sadalīta. Bet iedomājieties, ka Kungs varbūt vienkārši paņems kvarkus un leptonus, eksistences būvmateriālu, un, balstoties uz Viņam pieejamo informāciju par katru no mums, no jauna izveidos mūs no šiem kvarkiem un leptoniem. Viņam nav vajadzīgi oriģinālie, der jebkuri. Vai arī Viņš varētu vienkārši izsaukt esamībā jaunus kvarkus un leptonus un darboties ar tiem. Lai arī kā Viņš to darīs, Dievs, kas radīja universu, var pārradīt mūs, un to Viņš arī apsola darīt pie mirušo augšāmcelšanās.

“Dzīvības Devējs izsauks Savu atpirkto īpašumu pirmajā augšāmcelšanā, un līdz tai uzvaras stundai, kad izskanēs pēdējā taure un milzīga armija celsies mūžīgai uzvarai, ikviens guļošais svētais tiks turēts drošībā un tiks sargāts kā dārgakmens, ko Dievs zina nosaukt vārdā. Glābēja spēkā, kas viņos bija, kamēr viņi dzīvoja, un tāpēc, ka viņi bija dievišķās dabas līdzdalībnieki, viņi tika augšāmcelti no mirušajiem.” (Elenas Vaitas komentārs “The SDA Bible Commentary”, 4. sēj., 1143. lpp.)

**JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:**

1. Visumā ir aptuveni 3 triljoni galaktiku, no kurām katru veido miljardiem zvaigžņu, un ap daļu no tām riņķo planētas, gluži tāpat kā mūsu saules sistēmā. Tagad padomājiet par neticamo Dieva spēku, kas ne tikai radīja visas šīs zvaigznes, bet arī uztur tās un zina nosaukt vārdā (Ps 147:4). Lai gan šī brīnišķīgā realitāte nepierāda, ka tas pats Dievs var uzmodināt vai ka viņš uzmodinās no mirušajiem, kā tā atklāj mums to pašu brīnišķīgo spēku, kas Viņam piemīt, un kāpēc kaut kas tāds kā augšāmcelšana nevarētu būt ārpus Viņa spējām?

2. Ebr 11. nodaļa uzsver daudzu tā saucamo “ticības varoņu” uzticību un gaidas. Kā šī nodaļa var bagātināt mūsu izpratni par cerību, kas bija Vecās Derības varoņiem, pat pirms Jēzus augšāmcelšanās?